

se počítají ode dne následujícího po dni splatnosti, třeba se vybírají teprve po uplynutí 14 dní.

(Rozh. ze dne 31. prosince 1924, R I 1009/24).

Rozvrhuje zabavenou pohledávku, složenou podle Šu 307 ex. ř. na soudě, přikázal p r v ý s o u d prvnímu zástavnímu věřiteli na zajištění nedoplatku výdělkové daně jistinu 296.883 Kč 60 h a na úroky 43.484 Kč 62 h. R e k u r s n í s o u d vyhověl dlužníkovu rekursu potud, že přiznal eráru na úrocích pouze 7.423 Kč 40 h. N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Úroky z prodlení, které eráru přikázal rekursní soud z jeho přihlášené daňové pohledávky, byly vypočítány zřejmě nesprávně, poněvadž byly počítány pouze z předepsané sazby daně výdělkové, ač se musí platiti také ze všech daňových přírážek, a poněvadž dále předpoklad, že daně za léta 1919 a 1920 byly dvěma různými platebními rozkazy předepsány, nemá ve spisech dostatečné opory. Také v tom dlužno přisvědčiti dovolacímu rekursu, že úroky z prodlení se počítají dle Šu 3 zákona ze dne 9. března 1870, čís. 23 ř. zák. již ode dne následujícího dni splatnosti, třeba se vybírají teprve po uplynutí 14 dní. Podstatný omyl rekursního soudu spočívá však již v tom, že se nepřidržel ohledně úroků téže správné právní zásady, ze které vycházel při přikázání účtované jistiny, že totiž nepokládal návrh eráru i ohledně úroků za závazný pro soud podle dvorních dekretů ze dne 18. září 1786, čís. 577 písm. c) sb. z. s. a 24. října 1806, čís. 789 sb. z. s. Jelikož jde pouze o z a j i š t ě n í nedoplatku výdělkové daně s příslušenstvím, nenáleží soudu, by přezkoumával správnost tvrzení finančních úřadů, že povinná strana dluží účtované částky. Teprve až bude navržena exekuce ku vydobytí účtované pohledávky, a žádáno přikázání peněz k soudu složených k jejímu zaplacení, bude na eráru, by podle Šu 286 poslední odstavec ex. ř. vykázal veškeré své nároky, tedy i nárok na požadované úroky, listinami, a bude na soudu, by znovu jednal o tom a rozhodl, jsou-li požadované úroky předloženými doklady prokázány. Musilo býti proto obnoveno usnesení prvního soudu, jímž bylo zajištění úroků z prodlení povoleno v rozsahu erárem navrhovaném.

Čís. 4514.

Volná dispozice nemovitostmi do společnosti s r. o. vnesenými předpokládá knihovní vlastnictví těchto nemovitostí.

(Rozh. ze dne 31. prosince 1924 R I 1046/24.)

Rejstříkový soud povolil zápis společnosti s r. o. do rejstříku, r e k u r s n í s o u d ku stížnosti finanční prokuratury zrušil napadené usnesení a uložil společnosti, by ve lhůtě, která jí bude určena rejstří-

kovým soudem, vykázála, že pro ni na stavební pozemek do společnosti vnesený, bylo vloženo právo vlastnické, jinak že by po marném uplynutí této lhůty byla z obchodního rejstříku vymazána. **D ů v o d y:** Jak správně k tomu stížnost poukazuje a jak také z podstaty věci plyne, předpokládá volná dispozice nemovitostmi, do společnosti vnesenými, knihovní vlastnictví na nemovitém věcném vkladě a při nejmenším vyžaduje dispozice tato, by již ve smlouvě společenské obsažena byla intabulační doložka ohledně nemovitosti tvořící věcný přínos. Prohlášení jednatelů ve smyslu §u 10 zák. ze dne 6. března 1906 č. 58 ř. zák. v opovědi obsažené mělo tudíž býti doloženo ve směrech právě naznačených. Poněvadž se tak nestalo, jest nutno, aby tento nedostatek dodatečně byl napraven a, poněvadž společnost jest již zapsána v obchodní rejstřík, dlužno nyní vykázáti, že knihovní vlastnictví pro společnost k pozemku bylo zapsáno.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Jak již rekursní soud správně uvedl, předpokládá volná dispozice nemovitostmi do společnosti vnesenými (§ 10 zákona ze dne 6. března 1906 č. 58 ř. z.), knihovní vlastnictví těchto nemovitostí. Na to mělo býti již pamatováno ve smlouvě společenské, která měla obsahovati příslušné prohlášení jednatelů, aby mohl býti na jejím základě povolen vklad práva vlastnického ku vneseným nemovitostem pro společnost. Byla-li společnost přes to, že se tak nestalo, zapsána do obchodního rejstříku, jest plně odůvodněn příkaz k dodatečné nápravě ve smyslu usnesení rekursního soudu, od níž byl učiněn závislým zápis společnosti do obchodního rejstříku.

Čís. 4515.

Byla-li smluvena kupní cena částečně v penězích, částečně v dodání mouky ze sklizně roku 1920, jest celá úmluva nicotnou a nelze se domáhati ani zaplacení kupní ceny. K nicotnosti jest přihlížeti z úřadu.

(Rozh. ze dne 31. prosince 1924, Rv I 1621/24.)

Žalobce prodal žalovanému v listopadu 1920 kožený kabát za 4.000 Kč a vymínil si zaplacení 3.000 Kč v hotovosti a dodání mouky v ceně 1.000 Kč. Žalovaný obilí dodal, ale 3.000 Kč nezaplatil. Žalobě o zaplacení 3.000 Kč procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud ji zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatel napadá rozsudek odvolacího soudu pro rozpor se spisy a nesprávné posouzení právní. Nesprávným je mu úsudek odvolacího soudu, že jde o jednání nedovolené, když žalobce prodal kabát za